hirmus fureks. Ta laskis tedda weetorni heita kus jubba monni sadda innimest olli hukkatust leidnud.

Minna ollin weel selle tiggeda wihhast putumata jänud, agga selle hoobiga langes temma keige omma raskusega ka minno pähhe. Sesamma armas laps, kes minno poea pruut olli, töi ühhel öhtul mulle sedda hirmust sannumet. Minna kissendasin esssimeses wallus Jummala kange kohtomöistmise ees; sest seddasamma torni olli minno õnneto poeg isse ühheks öigeks mörtsuka hauaks lasknud tehha. Wärristus tulleb minno peale kui minna sedda rägin. Hirmsas wihhas Lutteruse usulisste wasto, ja ses walle möttes, kui olleks nende hukkamine öige ristiinnimise kohhas, olli temma Piiskopi nouu ja tahtmisse järrel sedda nenda lasknud tehha, et wessi wähhe hawal ikka jure jooksis. Sellepärrast piddid wangid ainalöpmata wet wälja töstma et warsti ei uppuks, sest kue tunniga tousis ta peast sadik. — Ja nüüd olli temma isse seal sees. — Oh sinna taewane kohtomoistja! sedda olli temma teiste innimestele teninud, „kui temma näggi nende hingeahhastust, kui nemmad palluſid, ja temma ei tahtnud kuulda; sellepärrast tulli nüüd se willetsus temma peale.“

Meie nutsime kaua, siis piddasime noun waest surmawangi watama minna. — Agga rägi sinna Elsbeth, minno joud on otsas.“

Elsbeth ja ka maea rahwas palluſid wanna prauat jutto tännasest polele jätta ja omma süddant mitte kauemine waewata. „Et mitte“, ütles temma,

„tänna olleme siin, homme wist kangel siit ärra. Minnul on ossa omma poea süüst. Minnust öppis temma sedda kanget wihha teiste usoliste wasto. Tunnistame omma süüd rägi armas laps, minna pallun!“ —

„Teie tahtmise pärrast, armas emma“, ütles Elsbeth, rägin minna. „Minna ollin üllemapiiskoppi emma tenia preilen ja allati nende jures, sellelähbi kuulsin minna keik mis seal sündis. Kui minna sedda hirmust teadust sain tonud läksime meie petud noun järrel ö pimmedusest linnast läbbi wangitornide pole. Rahha teggi meile lukkud lahti. Meid widi mitto hirmust pitka, pimmedad teed ikka süggawamasse. Wee kohhin kostis üllespiddi. Meie laksime ennast toido korwiga mahha. Oh kui kohkusid meie süddamed tedda nähhes; higgine ja surmani wässinud seisis temma rinnust sadik wee sees, raske riistaga wet willides mis allati jure tousis. 12 tundi olli ta ellopoolt tööd teinud, nüüd olli joud otsas. Meie hüppasime möllemad ka wette ja hakkasime temma assemel willima.

Tükki aia pärrast ütles temma: „Oh minno armsad, mis ollete teie teinud. Weehauda ollete teie tulnud, loukoera auko? — Kui temma se hallastamata teid siin leiab, — ja ta lubbas tulla, — siis ollete teie ka temma küsis. — Ja nenda sündis ka, korw tömmati üllesse ja lasti jälle alla. Ja Ertspiiskop isse olli seal sees. Kui ta tük aega sai meid watanud, ütles temma pilgates: „Oi kas

Eesti-maa rahwa Kalender 1872, lk. 32